

Socialminister *Nathalie Linds* svar (14. august 1968):

Den ændring i lovgivningen, som i ganske enkelte tilfælde vil kunne betyde, at en arbejdsløs med mange børn vil kunne få hjælp i ringere omfang end under den tidligere arbejdsløshedslov, er en følge af den ændring af arbejdsløshedsloven, som blev gennemført under den tidligere regering, og som trådte i kraft den 1. april 1967. For at råde bod på dette blev der samtidig gennemført en ændring af forsorgslovens § 58, der giver regler om hjælp efter en lempeligere trangsbetømmelse end den almindelige offentlige hjælp.

Socialministeriets cirkulære af 21. marts 1968, hvorefter lovens ordlyd „begrænset varighed“ defineres som „normalt højst en periode på nogle få måneder“, er ikke udtryk for en ændret opfattelse af begrebet „begrænset varighed“ i forhold til ministeriets cirkulære af 28. april 1967, idet det svarer til den opfattelse af udtrykket, som socialministeriet har haft siden lovens ikrafttræden. Formålet med cirkulæret af 21. marts 1968 er ikke at indskrænke anvendelsesområdet for bestemmelsen, men at tydeliggøre, hvorledes bestemmelsen bør anvendes ud fra en naturlig sproglig forståelse af lovens ordlyd, og dermed også at sikre, at de sociale udvalg ikke administrerer bestemmelsen således, at den kun anvendes i tilfælde af arbejdsløshed af endnu kortere varighed, f. eks. nogle få uger. At det normalt vil være rimeligt kun at anvende bestemmelsen, når der er tale om en trangssituation, der ikke strækker sig ud over nogle få måneder, ses af sammenhængen, hvorefter bestemmelsen foruden i tilfælde af arbejdsløshed skal kunne anvendes, når trangen skyldes sygdom eller fødsel. I disse tilfælde bør det søges undgået, at hjælpen efter forsorgsloven bliver af længere varighed, idet der, hvis der er sandsynlighed herfor, skal søges en anden løsning af det behov, der er opstået, f. eks. ved positive foranstaltninger som revalidering eller ved, at man erkender, at behovet bliver af lang varighed, og derfor søger pension efter de sociale pensionslove.

Det er mit indtryk, at forsorgslovens bestemmelser har været fyldestgørende i den affattelse, de nu har, men skulle der vise sig et behov for en ændring, vil jeg være rede til

at optage spørgsmålet om ændringer af loven.

Af *Kurt Brauer* til forsvarsministeren (9. august 1968):

„Vil ministeren drage omsorg for, at hjemmeværnsfolk i fremtiden efter endt øvelse skal aflevere vitale våbendele, subsidiært at hjemmeværnsfolkene ikke må være i besiddelse af skarp ammunition?“

#### Begrundelse.

Distriktschef, major R. G. Petersen udtaler på et dagblads spørgsmål om, hvilke muligheder man har for at kontrollere hjemmeværnsfolkernes adfærd — herunder drukkenskab, uligevægt eller måske endog begyndende kriminalitet — følgende: „Det er meget, meget vanskeligt. Når de ikke ligefrem gør sig offentligt bemærket, som f. eks. forbrydere, er det næsten umuligt“.

Dette svar samt en formodning, som majoren fremkommer med samme sted om, at hans general „har samme syn på sagen“, nemlig at det ikke er nødvendigt at ændre praksis, fremkalder mit spørgsmål.

Den bedste forholdsregel mod den uhyggelige risiko, der er forbundet med hjemmeværnsfolkernes bevæbning, er efter mit eget skøn, at hjemmeværnsfolkene forpligtes til at aflevere bundstykket eller en lignende for våbnets funktion nødvendig del. Inddragelse af ammunition er vanskeligt kontrollerbar og derfor nævnt som et subsidiært spørgsmål, men vil dog alligevel kunne give nogen sikkerhed.

Dobbeltmordet i Saxogade for nylig — og lignende episoder tidligere, — aktualiserer spørgsmålet om, hvorvidt disse ulykkelige begivenheder er den pris, vi må betale for hjemmeværnsberedskabet. Endvidere melder sig uvilkårligt tanken, om dette beredskab overhovedet er nogen pris værd.

Forsvarsminister *Ninn-Hansens* svar (15. august 1968):

Jeg skal i anledning af det stillede spørgsmål anføre, at hjemmeværnet ifølge lov om hjemmeværnet af 31. maj 1961 er en del af det militære forsvar og deltager i løsningen af de opgaver, der påhviler værnene.

I overensstemmelse hermed forudsættes det i forsvarsplanlægningen, at hjemme-